

Sondeig d'Opinió de l'ICPS 2025

La Catalunya del 2025: Gir reaccionari, trencament del consens migratori i terratrèmol electoral

El Sondeig d'Opinió de l'ICPS 2025 no és només una col·lecció de percentatges; és la radiografia d'un canvi d'època. Les dades certifiquen que la societat catalana ha deixat enrere definitivament la dècada del conflicte nacional per endinsar-se en una fase de malestar difús, on les guerres culturals i les preocupacions materials estan redefinint les lleialtats polítiques a una velocitat que els partits tradicionals amb prou feines poden seguir. Aquestes són les claus principals que defineixen la nova realitat social catalana.

1. El "Gran Gir Reaccionari": Una fractura generacional i de gènere

L'element més impactant de l'estudi és, sens dubte, la ruptura ideològica dels joves. No estem davant d'una anècdota conjuntural, sinó d'un canvi estructural profund. Estem assistint a una transformació de les identitats polítiques on **un de cada tres homes joves (menors de 35 anys) s'autodefineix obertament com de dretes**. Aquest fenomen, inèdit a Catalunya, suposa un salt de vint punts percentuals en només cinc anys (el 33,7% dels nois entre 18-24 anys ja se n'identifiquen).

Però el més rellevant és la polarització interna dins de la mateixa generació. Mentre ells giren bruscament a la dreta, les dones de la seva mateixa edat —tot i mostrar també una lleu tendència conservadora, passant del 4% al 21,3% d'autoubicació a la dreta— es mantenen majoritàriament en posicions més progressistes. Això està generant dues realitats polítiques paral·leles dins la mateixa franja d'edat: una generació dividida per una bretxa de gènere que no para de créixer.

2. Immigració: El trencament del consens social

El tradicional consens català favorable a l'acollida s'ha esquerdat significativament. Les dades dibuixen un escenari on el discurs de "posar límits" ha guanyat la batalla cultural i s'ha instal·lat en la centralitat. Actualment, **el 63,7% de la població exigeix explícitament posar límits a l'entrada d'immigrants**, un augment de 20 punts respecte al 2023.

Aquesta postura ha desbordat els marcs de l'extrema dreta (on el suport és del 100% a Aliança Catalana i del 90% a Vox) per esdevenir transversal: entre la meitat i el 60% dels votants de partits tradicionalment integradors, com el PSC i ERC, ara comparteixen aquesta visió restrictiva. Com apunta el director de l'ICPS, Oriol Bartomeus, estem davant d'una "paradoxa històrica": el percentatge de rebuig és similar al de 1993, però avui hi ha deu vegades més població estrangera, fet que

suggereix que la societat ha arribat a un punt de saturació percebuda i de competència pels recursos públics.

3. El feminisme en retrocés

La tensió de gènere s'ha convertit en un motor polític. El suport social al feminisme ha patit un descens notable, situant-se en el 59%, impulsat principalment per una forta reacció cultural masculina (*backlash*).

Els homes joves han passat a negar l'existència de la discriminació estructural cap a les dones: **menys de la meitat dels nois menors de 35 anys reconeixen que elles estiguin discriminades**. En canvi, les noies de la mateixa edat continuen percebent aquesta desigualtat com a molt greu (75%). Aquesta desconexió de realitats no és només filosòfica, sinó que està consolidant una "guerra de sexes" cultural que afecta directament la intenció de vot i explica l'atractiu de certes opcions reaccionàries entre el vot masculí jove.

4. L'ascens d'Aliança Catalana

El mapa polític català s'està reconfigurant amb moviments tectònics. La gran notícia de l'estimació electoral és la irrupció fulgurant d'**Aliança Catalana, que amb un 8,9% d'intenció de vot aconseguiria un empat tècnic amb Junts per Catalunya (8,6%)**, disputant-li la tercera posició al Parlament.

El partit de Sílvia Orriols demostra una capacitat sorprenent per captar vot transversal: s'alimenta de la descomposició de Junts (absorbint un 20% dels seus votants), però també pesca en l'abstenció, en Vox, i fins i tot atrau sectors desencisats d'ERC (6,8%). Mentrestant, el PSC consolida la seva hegemonia (19,2%) i els republicans (17,5%) mostren signes de recuperació, aprofitant la debilitat de Junts per intentar disputar la victòria als socialistes.

5. Alerta democràtica: La crisi de fe dels joves

Potser la dada més preocupant a llarg termini és l'erosió de la cultura democràtica. S'observa un escepticisme creixent entre les noves generacions, especialment entre els nascuts després del 2006 (Generació Z i Alpha). Entre ells, **només un 63,6% considera que la democràcia és preferible a qualsevol altra forma de govern**.

Aquesta dada reflecteix una desconexió profunda entre les promeses del sistema i les expectatives materials. A diferència de les generacions que van viure la dictadura i valoren la democràcia *per se*, els joves la jutgen pels seus resultats. I la conclusió és dura: només un 30% creu que el sistema actual garanteix el benestar

econòmic. El missatge subjacent és clar: si la democràcia no resol els problemes materials, perd la seva legitimitat.

6. L'estabilització del "Post-Procés"

Finalment, l'estudi confirma que el conflicte territorial ha perdut la seva capacitat de mobilització massiva. El suport a la independència s'ha estabilitzat al voltant del **38,1%**, quedant clarament per sota del 55,6% que prefereix que Catalunya continuï formant part d'Espanya (sigui com a comunitat autònoma o estat federal).

Això dibuixa un retorn als equilibris previs al "Procés", on les preocupacions materials i identitàries —seguretat, immigració, gestió— han desplaçat l'eix nacional com a principal motor de decisió de vot. Aquest nou escenari afavoreix, de moment, lideratges de perfil gestor com el de Salvador Illa, que es manté com el president preferit (20,9%) davant la caiguda de Puigdemont (10,2%) i l'ascens de Sílvia Orriols (8,8%) com a nova referent de l'oposició identitària.